

Pod vodou

POD VODOU

JAMES
MARRISON

NAKLADATELSTVÍ PASEKA

PŘELOŽIL TOMÁŠ JENÍK

THE DROWNING GROUND

Copyright © James Marrison, 2015

Translation © Tomáš Jeník, 2016

ISBN 978-80-7432-672-1

Clarise

Minulost je dravec.

argentinské rčení

1

Prosinec 2002

Graves přijel do Moreton-in-Marsh vlakem z Oxfordu v 9.53. Překvapilo ho, že je tam celkem rušno a v městečku dokonce pořádají trh. V centru rozmístili v nepravidelných řadách a velkých rozestupech treláže. Kousek od autobusové zastávky stály plastové židle, které patrně předtím zrekvírovali na radnici, a u krajnice parkovaly turistické autobusy. Na trhu prodávali všechno možné: laciné šperky, hodinky, kožené zboží a odpadkové pytle. Košťata. Klobouky. Koupelnové předložky. Marmeládu. Tašky. Karty. Sportovní oblečení viselo na ramínkách se svítivými cedulkami popsanými fixem: DVĚ ZA CENU JEDNOHO. VŠECHNO ZA LIBRU. TŘI ZA CENU JEDNOHO. SLEVA!

Graves se s rukama plnýma zavazadel proplétal davem a na konci ulice už mu začínaly ujíždět nervy, protože se na něj neustále někdo tlačil a snažil se ho předběhnout, aby se co nejrychleji dostal ke stánkům. Po cestě chytal útržky rozhovorů. Místní měli jiný přízvuk. Silnější. Přátelštější. Méně odtažitý.

Rychle přešel silnici. Hlavní dveře policejní stanice vedly do malé vstupní haly, kde za stolem chráněným skleněnou přepážkou seděl hřmotný, ale energický seržant. Graves nechal zavazadla pod lavicí a po pár minutách pro něj přišel přátelsky vyhlízející strážník, který se představil jako Burton. Na opasku mu visel masivní svazek klíčů. Otevřel dveře do nitra stanice a pustil Gravese napřed. Vstoupili do jasně osvětlené chodby bez oken a Burton se hlasitě vysmrkal.

„Říkal jsem si, že nebude na škodu trochu vám to tady ukázat, než se pustíte do práce, pane,“ prohlásil. „Pokud tedy nemáte nic proti. Vidím, že jste zavazadla nechal vepředu. Už jste si sehnal nějaké bydlení?“

„Ne, ještě ne. Ubytoval jsem se v hotelu kousek odsud. Myslím, že se jmenuje Manor.“

„Jo, Manor House.“ Zdálo se, že to na Burtona udělalo dojem.

„Je to jenom na pár dní, než si najdu nějaký byt nebo pokoj. A nic jiného nebylo k mání,“ hájil se Graves. „Nevíte náhodou o něčem? Neměl jsem moc času něco shánět, než jsem vyrazil.“

„Ne, bohužel. Ale každopádně stojí za to se poptat,“ opáčil Burton. „Někdo z chlapů by mohl mít volný pokoj. Nebo si můžete dát inzerát na nástěnku v kantýně.“

Kráčeli teď chodbou. Na modře vymalovaných stěnách visely oběžníky připíchnuté na červené plsti a po pravé ruce měli dlouhé okno, kterým bylo vidět do hlavní místnosti stanice. Přes sklo k nim doléhaly tlumené zvuky aktivity a Graves zahlédl šedými žaluziemi několik postav shrbených nad počítači.

Burton působil jako člověk, který nikam nespěchá. Provedl Gravese další chodbou a pak skoro uctivě otevřel dveře do malé, ale útulné kantýny. Uvnitř seděl nad zbytky snídaně urostlý muž v pomačkaném obleku a listoval stránkami bulvárních novin. Všude bylo uklizeno a vládl tu klid. Působilo to zcela jinak než jeho bývalá služebna.

„Kdopak to je, Morrisí?“ zavolal chlapík přes okraj novin. Burton Gravese představil.

Muž si ho pozorně prohlédl a pak se znovu zahleděl do novin. Vzápětí si to však patrně rozmyslel a noviny odložil. „Graves,“ řekl. „Čekali jsme, že se dnes objevíte.“

„Ano.“

„Takže vy nahradíte starýho Lena.“

„Lena?“

„Powella,“ doplnil muž netrpělivě. „Lena Powella.“

„Aha, ano,“ potvrdil Graves.

Muž se na něj podíval s výrazem, který se dal jen těžko zařadit, ale mohl vyjadřovat jisté znepokojení. Uhladil noviny ležící na stole a znovu si nasadil masku lhostejnosti.

„Mám se dopoledne setkat s vrchním inspektorem,“ prohodil Graves k Burtonovi, když odcházeli z kantýny. „Doufal jsem, že ho tady najdu.“

„Ne, dorazí později,“ odpověděl úsečně Burton. „Jako obvykle se někde toulá. Většinou si jede po svém a ukáže se nebo zavolá, jen když má pocit, že musí.“ Pokrčil rameny. „Její výsost je z toho dost na nervy,“ dodal Burton a letmo pohlédl do hlavní místnosti. „Ale musí to nějak překousnout. Když tu vydržíte, pochopíte proč.“

Zbytek dopoledne strávil Graves tím, že si rovnal věci na stole, seznamoval se s pracovními postupy na stanici a do kontaktů v mobilu si přidával dlouhý seznam důležitých čísel. V jednu se vypravil zpátky do kantýny. Téměř okamžitě si nproti němu přisedli dva muži přibližně jeho věku, kteří se představili jako Edward Irwin a Robert Douglas. Irwin byl štíhlý, s úzkými rameny, a měl obrovský a zřejmě neukojitelný apetit. Douglas vypadal sportovněji a mluvil žoviálně, místy až prostořece. S rezignovaným úžasem sledoval, jak Irwin decimuje první chod, a pak s hlubokým povzdechem pokynul směrem k prázdnému talíři. Irwin se napil coly. Když jim Graves oznámil, s kým bude pracovat, rozhostilo se na chvíli ticho. Irwin odsunul podnos, uhladil si vlasy a zeširoka se usmál, Douglas se mírně naklonil dopředu.

Graves jemně napíchl vidličkou bramboru a čekal.

„Střelec,“ prohodil konečně Douglas.

„Cože?“

„Střelec. Budeš dělat se Střelcem.“

„Kdo je Střelec?“

„Downes, kdo jinej,“ zasmál se Irwin a ztišil hlas. „Tak se mu tady říká. Jasně, že ne jemu do očí.“

„Zvláštní přezdívka,“ poznamenal tiše Graves; vůbec se mu nelíbila. „Co udělal? Někoho střelil?“ zeptal se trochu nervózně.

Douglas pokrčil rameny. „Nevím,“ odpověděl zamyšleně. „Možná.“ Zasmál se. „U něj člověk nikdy neví. Ani za milion let. S nikým se moc nebaví, takže těžko říct. Na rozdíl od většiny ostatních tady,“ dodal hlasitěji a rozhlédl se po kantýně. „Ale prostě se mu tak říká, aspoň co pamatuju.“

„Myslíš, že vydrží dlouho?“ nadhodil Irwin a zahleděl se na Gravese.

„Těžko říct,“ odvětil Douglas a zase se usmál.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Graves.

„Jseš už třetí, co Len onemocněl,“ oznámil mu Irwin. „A to jsou teprv... kolik? Dva měsíce?“

„Tři.“

„Zbavil se jich,“ konstatoval Graves. „Ale proč?“

Irwin pokrčil rameny. „Oba to byli fajn kluci. S Markem byla aspoň sranda, no ne?“

„Jo, byl v pohodě,“ souhlasil bez valného nadšení Douglas.

„To jsem nevěděl,“ řekl Graves tiše a trochu podrážděně. „Nikdo mi to neřekl.“ Odložil vidličku na talíř; hlad ho najednou přešel. V myšlenkách se vrátil do Oxfordu. Superintendant to samozřejmě musel vědět, když si ho zavolal do kanceláře. Žádné záchranné lano to tedy nebylo.

Když mu oxfordský superintendant oznámil, že už za čtrnáct dnů bude přeložen jinam, Graves věděl, že něco takového přijde. Přesto ho to překvapilo, protože se to všechno seběhlo velmi rychle. Oficiálně se ho nemohli zbavit. Neudělal nic špatného. Dosud si však pamatoval kradmé pohrdavé pohledy svých oxfordských kolegů, které ho provázely během cesty z šéfovy kanceláře zpátky ke stolu.

Nepřítomně se usmál a zavrtěl hlavou. Poslali ho do vyhnanství tak elegantně, že jim musel skoro zatleskat. Kdyby se ho zbavil i tenhle Downes, tak... tak bude definitivně po všem. Přinejmenším by ho čekala nějaká podřadná práce, nebo by si našli jiný způsob, jak ho vykopnout.

Zničehonic se rozhodl pro přímý postup. „Tak dobře. Je něco, co bych měl vědět, abych nedopadl jako ti dva přede mnou?“

Chvilí bylo ticho. Irwin se pohodlně opřel a pozorně si ho prohlížel. „No,“ začal, „je poměrně formální. Zdvořilej. Ale když na to přijde, dokáže se vytočit do nepřičetnosti... Je... já nevím. Jak už jsem říkal, s nikým se moc nebaví. Ani sem moc nechodí,“ dodal s pohledem upřeným na krátkou frontu před pokladnou. „A bejval slavnej.“

„Slavnej?“ podivil se Graves.

„Nepřeháněj,“ ozval se Douglas. „Možná spíš známej.“

„V Londýně,“ doplnil Irwin. „Ale to bylo samozřejmě ještě předtím, než přišel sem.“

„To, že není odsud, víš, ne?“ navázal Douglas.

„Jo, něco jsem zaslechl,“ připustil Graves.

„Je odněkud z Jižní Ameriky,“ dodal Douglas. „Z tý... z Argentiny, jestli se nepletu,“ dodal bez špetky zášti.

„Argentinec?“

„Jo, Argentinec,“ potvrdil Douglas netrpělivě.

„A jak to, že skončil tady? Zrovna tady v –“

„V tomhle Zapadákově, chceš říct?“ dokončil za něj Douglas, ale nezdálo se, že by se ho to jakkoliv dotklo. „To netuším.“

„Když na to přijde, dokáže bejt pěkně mazanej,“ přisadil si Irwin a sáhl po bundě, kterou měl přehozenou přes opěradlo. „Znáš je. Vzpomeň si na Maradonu.“

„Parchant podvodnická,“ dodal Douglas automaticky.

Graves si pomyslel, že o Argentincích vlastně nic neví. Fotbal ho navíc nikdy nezajímal, dokonce ani když se hrálo mistrovství světa. Pokusil se vyvolat si v duchu nějaký obraz té země, ale kromě Falklandských ostrovů a pár akordů tanga ze zapomenutého filmu se mu nevybavilo prakticky nic.

Po obědě zasedl zpátky ke stolu, aby si prošel časové rozvrhy, rozpis směn a výdajové formuláře, a do mobilu si natukal spoustu dalších kontaktů včetně čísla úřadu koronera

v Cheltenhamu, podpůrné skupiny pro oběti trestných činů, okolních nemocnic a forenzní laboratoře. Ve čtyři odpoledne stále ještě čekal, až se seznámí se svým novým nadřízeným, a jelikož neměl na práci nic lepšího, přešel k protějšímu stolu.

Válela se na něm spousta papírů a spisů, vedle kterých stál starý polystyrenový kelímek naplněný do půlky silnou černou kávou. Většina policistů měla na zástěnách nebo na policích u stolů různé věci osobní povahy. Tady nic takového nebylo, nebo to alespoň nezaznamenal. Zadíval se pozorněji. Nakonec našel na přepážce, která oddělovala oba stoly, připíchnutou fotografii. Byla barevná a docela velká a nejspíš pocházela z obálky nějakého starého časopisu. Mrštňný a zcela zjevně zahraniční fotbalista v červenobílém dresu a černých trenýrkách na ní elegantně přeskakoval natažené nohy protihráče. Oči měl upřené na míč u svých nohou. Hřiště bylo pokryté bílými konfetami a postranní čáru pokrývaly stuhy. V hledišti bublalo jen stěží potlačované násilí. Polovina fanoušků rozjařeně točila nad hlavou svlečenými tričky a naproti nim stála rojnice drsně vyhlížejících policistů se zbraněmi v rukou. Na železném plotu, který je odděloval, seděl ve třímetrové výšce obkročmo mladý muž. Všude se válel kouř z dýmovnic. Narudlé plameny šlehaly do výšky a na ramena diváků se snášel déšť jisker.

Hlavní titulek měl tutéž tmavočervenou barvu jako pruhu na hráčově dresu a o něco menší text po straně byl žlutý. Všechno bylo španělsky. Graves se pokusil text přečíst, jak nejlépe dovedl. Snažil se ta slova vyslovit, ale pletl se mu jazyk. *La revancha esperada*, nebo něco takového. Bůhví, co to znamenalo. Zkusil to znovu. Znělo to ještě hůř než napoprvé.

„Očekávaná odvěta,“ uslyšel za svými zády tichý hlas.

Na vteřinu zavřel oči, trhl sebou jako obránce na obrázku a pak se otočil. Muž za ním se tvářil pobaveně. Ukázal prstem na titulek u fotografie.

„To to znamená.“ Prstem sklouzl dolů na útočníka. „A ten hráč. Víte, kdo to je?“ zeptal se s nadějí v hlase. „Nepoznáváte ho náhodou?“

„Bohužel,“ odpověděl Graves.

„To je Enzo Francescoli. Říkali mu Princ. Vyhrál s River Plate pět ligových titulů a v roce 1996 Copa Libertadores,“ vysvětlil muž a s hlubokým zadostiučiněním kývl hlavou.

„Aha,“ opáčil Graves. „Jasně.“ Snažil se tvářit dostatečně ohromeně. „Copa –“

„Libertadores. Pohár osvoboditelů,“ doplnil za něj muž.

Graves na něj pohlédl. Ze všeho nejdřív si všiml jizvy. Zadržela nahoře na čele a táhla se do hloubky jako bílá vodorovná čára těsně pod linií hustých, nakrátko ostříhaných černých vlasů. Musela to být hromada stehů, napadlo Gravese, zatímco se snažil na ni příliš nezírat a zároveň spekuloval, jak k ní asi muž přišel. Přestože bylo venku chladno, byl do sněda opálený. Mohlo mu být kolem čtyřiceti a byl o pár centimetrů vyšší než Graves, což znamenalo, že měřil kolem metru pětáosmdesát.

Teď znovu pokynul k fotografii. „Podívejte se na tohle,“ ukázal na vlajku, která vypadala, jako by ušili z tolika prostěradel, že by stačila na vybavení menší nemocnice. Táhl se přes ni napsal *Los Borrachos del Tablón*. „*Barra brava*. Chuligáni,“ vyslovil s nepatrným náznakem náklonnosti v hlase.

S trochou lítosti odtrhl oči od snímku a zadíval se přímo na Gravese. Jeho tvář vmžiku nabyla profesionálně neutrálního výrazu. V očích měl chladný, odměřený pohled. Stalo se to tak rychle, že Graves měl najednou pocit, jako by hleděl na masku.

Muž mu podal ruku. „Downes,“ představil se.